

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Zdrobiți orânduirea cea crudă și nedreaptă, ce lumea o împarte în mizeri și bogați!

Nr. 6 (29) iunie 2014 • Publicație lunară de orientare pro-comunistă • Exemplar gratuit

ISSN 2359-7798

ISSN-L 2359-7798

Politic • Economic • Social • Editorial • Extern • Sport

UN ROMÂN ÎNTRE NATO ȘI FEDERAȚIA RUSĂ

Sunt un român. Unul dintre aceia care nu au săpucat calea străinătății, nutrind speranța că, într-un final, lucrurile vor merge bine și în România, după perioada de tranziție estimată de „oracolul din Dămăroaia”, Silviu Brucan, la numai puțin de 20 de ani.

Și așa au trecut 25 de ani... Aș fi tentat să spun că Brucan s-a înșelat, însă voi afirma – poate voi surprinde cu această afirmație – că el a avut perfectă dreptate! Și voi argumenta în continuare de ce sunt convins de acest lucru.

Potrivit dicționarilor, orice **tranziție** presupune o trecere de la o stare la alta, însă nimeni nu i-a avertizat pe români că această trecere poate însemna și evoluție, dar și involuție. Făcând o sumară comparație între cele două perioade delimitate de „momentul 1989”, din ce în ce mai mulți români realizează că standardul de viață s-a deteriorat, treptat dar constant, până în zilele pe care le trăim: nu mai există

siguranța locurilor de muncă, sistemul de sănătate agonizează, salariile sunt tot mai neîndestulătoare, sistemul de pensii este amenințat de intrarea în incapacitate de plată... Cu toate acestea, o categorie mică de indivizi a prosperat continuu. Bișnițarii din perioada socialistă a României au devenit businessmanii de astăzi. Directorii unităților economice socialiste, promovați în funcții după pregătire și performanțe, au fost înlocuiți de patroni, unii dintre ei chiar și fără banala diplomă de bacalaureat, însă înzestrați cu prisosință cu toate „apucăturile”, fie ele bune, dar mai ales rele, ale lui Hermes –zeul comerțului, al zborului și al... hoților! Codul Muncii a fost flexibilizat, dar nu în favoarea muncitorului, ci a patronului care poate să-l ponteze chiar și 2 ore pe zi, dacă

(continuare în pag. 2)

Che Guevara, pe numele său adevărat Ernesto Guevara de La Serna, s-a născut pe data de 14 iunie 1928, în Rosario, un oraș din Argentina. A studiat în orașul natal și în 1953 a terminat cursurile Universității din Buenos Aires, devenind medic.

În 1951 începe o călătorie prin America Latină. În ianuarie 1952 ajunge în Chile, unde descoperă mizeria în care trăiau minerii din nordul țării. Merge mai departe, în Peru, în Amazonia, în Columbia, în Venezuela, unde vizitează o leprozerie. Revine acasă complet schimbat. Descoperise marile inegalități din America Latină, tragica viață a indienilor, aroganța militarilor. După ce își ia diploma în medicină (12 iunie 1953) pleacă din nou: Bolivia, Peru, Ecuador, Guatemala. La 27

iunie 1954, președintele guatemalez Jacopo Arbenz cade victimă a unui puci militar pus la cale de CIA.

Lucrul acesta l-a îndârjit pe tânărul Che și l-a făcut să vadă că SUA nu este interesată de loc de promovarea democrației, așa cum suna propaganda sa, ci numai de apărarea intereselor sale strategice. Dictatorii erau buni atâta vreme cât le protejau interesele (Cum era Batista în Cuba) și erau răi dacă le amenințau (Stalin sau Mao).

Rămâne în Guatemala până în septembrie 1954, apoi pleacă în Mexic, unde la 26 iunie 1955, îl întâlnește pe Fidel Castro. În această perioadă e supranumit „Che” din cauza dialectului argentinian în care vorbea. „Che” este un fel de „păi...” folosit numai în Argentina și Uruguay. În cadrul

(continuare în pag. 4)

SOCIETATEA SOCIALISTĂ

Este acea societate care încearcă să tindă către omul nou, omul onest și drept, unde sărăcia se află întotdeauna la limite joase.

Cuprins:

1. Un român între NATO și Federația Rusă pag. 1
2. Che Guevara - 86 de ani de la naștere pag. 1
3. Privatizare sau trădare? pag. 5
4. Legea Naționalizării din 1948 - o necesitate istorică pag. 6
5. Strategia României (3) pag. 8
6. Jurnalul unui pionier din “Epoca de aur” pag. 11
7. Piloții orbi pag. 12
8. Pace, prietenie, solidaritate cu popoarele republicilor Cuba și Venezuela pag. 13
9. Actualitatea cubaneză pag. 14
10. Mișcarea țărilor nealiniat respinge intervenția SUA în Venezuela pag. 15
11. 12 Iunie - Ziua Rusiei pag. 15

(continuare din pag. 1)

doar de atât are nevoie de el pentru a rezolva treburile și pentru ca afacerea să meargă strună. Ce mai contează că sârmanul muncitor are acasă o familie de întreținut și niște copilași care au nevoie de hrană, îmbrăcăminte și rechizite școlare? Ce mai contează că unii români lucrează „full-time” și acumulează cu nemiluita ore suplimentare, în timp ce oficial, în acte, ei apar cu program „part-time” pentru că altfel patronul nu ar face suficient profit? Sunt nevoiți să accepte, nu au încotro, chiar dacă își dau seama că vor avea o pensie mică, neîndestulătoare, care nu le va putea permite să-și cumpere medicamente la bătrânețe. Prin urmare, Brucan nu s-a înșelat: astăzi, la 25 de ani de la „revoluție”, lucrurile sunt clare, însă felul în care se prezintă societatea românească arată indubitabil că România a traversat o perioadă de **tranziție involutivă!** Dar oare asta și-au dorit românii în decembrie 1989, asta visam eu atunci când încă nu împlinisem 18 ani?

Totuși, în pofida acestor 25 de ani postdecembriști, marcați de pauperizarea incontestabilă a poporului, românii au fost feriți ca prin minune de cel mai mare rău cu care o națiune se poate confrunta – **RĂZBOIUL**. În tot acest răstimp m-am simțit protejat ca un telespectator ce vizionează un film, privind la toate zonele fierbinți ale planetei, chiar dacă nu era vorba despre pelicule turnate în studiourile de filmare, ci acolo se murea la modul cel mai veritabil

cu puțință... M-am simțit în siguranță chiar și atunci când, în 1999, presa vremii scria despre bombardamentele NATO din fosta Iugoslavie, despre testarea unor bombe cu uraniu neîmbogățit și despre ploile acide din vestul țării noastre, din județele Arad și Timișoara, care făceau ca în locul picăturilor să rămână pete cafenii pe frunzele de viță de vie...

Sfârșitul anului 2013, marcat de declanșarea „crizei din Ucraina”, și precipitarea ulterioară a evenimentelor au dus la modificarea treptată a acestei perspective. Oricât ne-au aigurat politicienii noștri că nu este vorba despre vreun pericol, toți oamenii cu care am interacționat - fie ei tineri ori maturi - s-au arătat preocupați sau de-a dreptul îngrijorați de subiectele

referitoare la încorporare sau la mobilizarea rezerviștilor. Și astfel am început și eu să mă întreb ce aş face dacă aş fi pus în situația faptului împlinit, a unui conflict armat.

Trebuie să recunosc că am fost bulversat să realizez că mă confrunt cu o totală răsturnare a valorilor în care am fost crescut și educat, întrucât am parcurs toate ciclurile școlare preuniversitare (primar, gimnazial și liceal) în perioada socialistă a României. Apoi, am început să analizez și să fac comparații... Istoria socialistă modernă m-a învățat că țara noastră a întors armele împotriva fasciștilor și a lui Hitler la 23 august 1944, că poporul rus ne este frate și că Armata Roșie ne este aliată și prietenă. Astăzi ar trebui să cred că rușii sunt cei mai răi oameni, că sunt o amenințare pentru țara noastră și că trebuie să fim alături de NATO, care ne vrea binele și care ne apără de „dușmanul de la Răsărit”.

Nu sunt deloc rigid atunci când, din motive întemeiate, este cazul să îmi schimb opiniile, însă nici nu primesc cu ochii închiși orice minciună care mi se servește. Așa că am

B-24 Liberator bombardează Ploieștiul

început să gândesc cu propriul cap, că doar pentru asta îl port pe umeri... Mai întâi de toate, am observat un lucru clar precum lumina zilei: nu Federația Rusă a încercuit coastele Americii de Nord cu nave de luptă, ci NATO și SUA au procedat astfel și au impus sancțiuni Rusiei (sancțiuni care, fie vorba între noi, s-ar putea să-i coste mai mult pe cei care le-au impus decât pe ruși). Și sunt mulți cei care au observat asemenea mie! Nu cu mult timp în urmă l-am urmărit într-o emisiune televizată pe Ion Cristoiu spunând că, de la prăbușirea blocului comunist și până astăzi, NATO a avut o tendință expansionistă constantă, în timp ce Rusia a avut o atitudine defensivă, fiind tot timpul în retragere. Mi-a plăcut comparația lui Cristoiu care spunea că, o dată

cu criza ucraineană, Rusia a ajuns cu spatele la zid și că nu-i mai rămâne decât să se apere...

Binențeles, propaganda pro-occidentală îmi va replica instantaneu, spunându-mi că sunt român și că România este stat membru NATO. Este adevărat, însă la fel de adevărat este că nouă, românilor din popor, nu ni s-a cerut părerea, prin referendum, dacă dorim să fim membri NATO sau ai Uniunii Europene. Ambele tratate de aderare au fost ratificate în parlament, primul în 2004, iar celălalt în 2005. Ceea ce contează pentru mine, ca și pentru marea majoritate a românilor, este avantajul pe care îl avem (sau nu...) în urma semnării acestor documente. Eu știu, ca om de rând, că țara mea arăta cu totul altfel în perioada în care se numea **Republica Socialistă România** și făcea parte din Consiliul de Ajutor Economic Reciproc (CAER), alături de URSS și de alte țări: aveam industrie, agricultură și zootehnie, locuri de muncă, siguranță pe stradă, sistem de sănătate și de educație pentru toți... Astăzi avem baroni locali (indiferent de culoarea politică), patroni opulenți, șomaj cât cuprinde, muncă „la negru” și „la gri”, sănătate contra-cost, taxe și impozite cu nemiluita, prețuri la nivel de UE dar nu și salarii pe măsură!

Propaganda antirusă și anticomunistă va merge mai departe și va încerca să mă trimită din nou la istorie, sugerându-mi că trebuie să-i urăsc pe ruși pentru că au staționat o perioadă pe teritoriul țării noastre, pentru că nu ne-au înapoiat integral tezaurul transferat în Rusia în timpul primului război mondial și pentru că ne-au „spoliat” prin înființarea Sovromurilor.

În privința prezenței Armatei Roșii pe teritoriul României, astăzi li se spune tinerelor generații că ele au fost trupe de ocupație. În vremea în care eram eu însumi elev (iar trupele sovietice plecaseră definitiv din România de vreo trei decenii!), la orele de istorie ni se spunea despre aceleași trupe că au fost trupe eliberatoare. Între aceste două perspective diametral opuse, care ar fi adevărul istoric? Păi să ne întoarcem puțin în istorie, la niște evenimente care există în documentele oficiale ale timpului și care nu vor putea fi niciodată contrazise: **în august 1943** aviația anglo-americană (astăzi țări membre NATO) a bombardat

Ploieștiul și rafinările de la periferia acestuia; în data de **4 aprilie 1944** cerul Bucureștiului este întunecat de avioane B-24 Liberator

B-24 Liberator bombardează Bucureștiul

ale SUA, bombardamentul aducând cu sine imense pagube materiale și pierderi de vieți omenești; pe **15 aprilie 1944** avioane britanice de tipul P-61 Black Widow (Văduva Neagră), într-un bombardament nocturn cu bombe incendiare avariază grav clădirea Universității și produce multe alte pagube (presa vremii avea să califice aceste bombardamente drept „atacuri teroriste”); **în nopțile de 23/24 august, 24/25 august și în ziua de 25 august 1944** aviația germană (țară astăzi membră NATO) bombardează din nou capitala, provocând alte pierderi materiale și umane uriașe, distrugând printre altele Grădina Cișmigiu și Opera Română; **și a venit apoi și rândul Armatei Roșii, care, pe 31 august 1944, a intrat PAȘNIC în București și care a fost primită cu simpatie de bucureșteni.**

Să tragă fiecare dintre noi concluziile, în mod obiectiv! Iar pentru aceia care, în pofida acestor realități incontestabile, rămân în continuare cu convingerea că trupele sovietice au fost forțe de ocupație, voi reda în continuare un fragment dintr-un jurnal de front al bunicului meu pe linie maternă, fost subofițer în Regimentul 2 Vânători de Gardă „Regina Elisabeta”, care a luptat pe frontul de la Odessa (...): „**Marți 30.IX.1941:** Azi noapte am dormit toți aci, în... Aseară ne-a dat țuică de la Regiment. Am dormit de ieri de la 6 până azi la 7. Eram ruși de oboseală. Pe drum ne târam decât mergeam. Azi am spălat rufele. Ni s-a dat rom la ofițeri și subofițeri. Se aude că vom merge la Cotul Nîprului sau în Crimeea ca trupă de ocupație (!). În fine, ne culcăm din nou aci – dar la ora 9 (21) suntem sculați și pornim în marș. Acum e acum. Încotro vom apuca?”. Prin urmare, domnilor istorici ai contemporaneității, acesta este un **fragment de istorie autentică**,

nefalsificată! Sau poate credeți că bunicul meu, ca și restul ostașilor români care au dus greul luptelor, era dornic de vărsare de sânge pe pământ rusesc, și nu politicienii timpului se făceau vinovați de aceste trimiteri la război? Dacă așa stau lucrurile, atunci să-i dăm din nou citire bunicului meu: „**Luni 8. IX. 1941:** Aseară rușii s-au infiltrat la un flanc, în timp ce aviația lor ne mitralia iar artileria lor grea trăgea. În fața noastră s-a produs panică în trenurile (eșaloanele) de luptă și au început să fugă înapoi cu care, căruțe, mașini etc. Câteva mașini nemțești, care erau acolo cu nemții lor, fugeau înaintea alor noștri. Abia pe seară s-a putut opri fuga lor înapoi și s-au trimis la loc. În schimb, unitatea din prima linie a luat toți Rușii prizonieri – cam 300. Azi-noapte iar a bombardat cu artileria și aviația. Toată lumea a dormit la găuri. Azi a venit aviația lor de 2 ori până acum, la ora 12. Suntem tot pe același loc. **Ora 18:** Azi am împlinit 27 de ani. Este ziua de naștere a Maicii Domnului. Aviația rusă a mai venit încă de două ori până acum. Acum, pe seară, 7 de-ale lor s-au luptat cu 4 italiene, fără rezultat. Se aude de plecare în prima linie. Să vedem cu ce vine Dl. Col. Ionescu, că a fost chemat la Regiment. Doamne Dumnezeule al nostru, care toate le vezi și le cârmuiești, Unule întru bunătăți și Iertător, ai milă și de

Clipe fierbinți, rămase într-un trecut dezastruos pentru umanitate... bunicul meu s-a bucurat de pace și de reconstrucția socialistă a României postbelice și a trecut în neființă octogenar... astăzi le reproșăm rușilor că nu ne-au restituit tezaurul în întregime, în condițiile în care ei nu ne-au bombardat orașele, dar noi le-am pricinuit pagube alături de cele pe care noi înșine le-am suferit... îi voi da pentru ultima oară cuvântul răposatului meu bunic: „**Vineri 17 oct. 1941:** Aseară am intrat în Odessa. Femeile ne râd. Oamenii între 15-50 de ani sunt arestați. Casele distruse. Bombardate și mitraliate de aviația noastră. Străzile pline de vagoane de tramvaie, camionete auto și chesoane. Baricade cu câte 3 rânduri de mitraliere. Oprim pe străzi, aproape de centrul orașului (Novo-bazar). Jaful populației civile e în floare. Ostașii noștri la fel, caută. S-a găsit vin, zahăr, cafea, ceai, tutun etc. Și se spunea că populația Odesei nu are ce mânca. Multe femei. Toți ostașii s-au dat la trup. Mi s-a adus un patefon. Suntem în hala de carne a orașului. La ora 12 ne adunăm la spitalul vechi, de unde pornim. Seara ajungem în Gniliacov, unde cantonăm. În Odessa a rămas D. 10”.

Germania nazistă a capitulat, Hitler și-a pus capăt zilelor și a venit pacea mult-asteptată. SUA, care a luptat alături de

Bucureștenii întâmpină Armata Roșie

robii Tăi smeriți și ocrotește-i, **fă ca acest măcel de oameni să înceteze și îndreaptă pașii celor cu Frică și cu Credință în Tine, spre biruință”.**

URSS împotriva fascismului, a contribuit la reconstrucția Germaniei de Vest,

←
introducând-o în celebrul „plan Marshall”. Pe noi ne-au ajutat doar... rușii, prin înființarea Sovromurilor – societăți mixte româno-sovietice care au avut, într-adevăr, și rolul de recuperare a datoriilor de război ale României față de URSS. Însă nu trebuie să-i uităm nici pe inginerii și specialiștii români, formați în universitățile din URSS, care ulterior au pus bazele industriei Republicii Socialiste România. Am plătit sovieticilor daune de război, dar tot cu ajutorul lor am pornit pe calea reconstrucției și a dezvoltării acestei țări. Celor care astăzi contestă aceste adevăruri istorice, le recomand să compare Sovromurile și industria socialistă a României cu proiectele „Roșia Montană” și „Gazele de șist”, în care companiile „Gold Corporation” (Canada) și „Chevron” (SUA) plătesc statului român, în schimbul exploatării resurselor noastre (aur și gaze de șist), redevențe de

numai 6%, respectiv 3,5%. Și aici nu mai este vorba despre datoriile de război, ci de cu totul altceva... Nu vreau să influențez pe nimeni, să tragă fiecare concluziile!

Nu vreau nici să ratez un ultim aspect pe care propagandiștii anticomuniști și antiruși îl vehiculează printre români și căruia îi dau crezare chiar și unii care susțin că sunt comuniști: anume, că în decembrie 1989 președintele Nicolae Ceaușescu a fost asasinat la comanda rușilor. Haideteți să fim serioși, oameni buni! Nicolae Ceaușescu nu a fost împușcat pentru că rușii i-ar fi purtat o veche ranchiună, datată din 1968 și legată de Cehoslovacia... El a fost eliminat pentru ca economia românească să fie distrusă, pentru a face loc și nu concurență capitalului occidental. Rezultatele le constatăm acum, când gama variată de produse românești, existente pe piață odinioară, a dispărut pentru a fi înlocuită cu produse de

proveniență vestică și nicidecum rusească.

Eseistul și filosoful spaniol George Santayana spunea: „*Cei care uită trecutul sunt condamnați să îl repete*”... Ca oricare fost militar în termen am jurat credință întru apărarea Patriei mele. Pe atunci Patria mea încă mai avea fabrici și uzine, însă astăzi ce mai este Patria mea? Pământurile și resursele vândute străinilor? Averile capitaliștilor autohtoni? Supermarketurile cu capital străin?

Dacă doriți să târați poporul român într-un războicare nu ne privește, fiindcă așa vă dictează NATO, mergeți dumneavoastră, domnilor politicieni și capitaliști, și luptați-vă pentru vilele, limuzinele, moșiile și afacerile care vă aparțin! Eu nu am decât un modest acoperiș deasupra capului. Și nici măcar un loc de muncă!

Alexandru-Daniel Voicu

(continuare din pag. 1)

antrenamentelor care au precedat debarcarea în Cuba, Che a practicat karate și alpinism.

A participat la prima tentativă eșuată de puci a lui Fidel Castro, din 1956, după care s-a refugiat din nou în Mexic. A doua oară mișcarea de guerilă condusă de Fidel Castro s-a transformat într-o mare mișcare populară care l-a azvârlit de la putere pe protejatul americanilor, Batista, și a adus la conducere partizanii lui Fidel Castro (1 ianuarie 1959). Che Guevara primește imediat, la 9 ianuarie 1959, cetățenia cubaneză, printr-o lege specială. După aproape un an devine ministrul industriilor. Participă activ în reorientarea economiei cubaneze pe modelul socialist.

Se împrietenește cu marii filosofi francezi Jean-Paul Sartre și cu Simone de Beauvoir.

Trimis de Cuba la ONU, Che Guevara pledează pentru radicalism total în lupta împotriva imperialismului american. În 1965, SUA începe războiul din Vietnam cu înscenarea unui incident în golful Tonkin. Che lansează faimosul îndemn antiamerican: “Să creăm noi Vietnamuri!”. În 24 februarie 1965, la Alger, ține un discurs care va deranja Moscova. Țările socialiste sunt atacate violent, pentru că sacrifică lumea a treia pe altarul intereselor lor egoiste. Fidel jurământului său de a elibera lumea a treia de exploatarea imperialistă, pleacă în Africa, în Congo. În decembrie 1965, părăsește Africa.

În noiembrie 1966, Che ajunge în Bolivia. Bolivia urma să fie doar prima etapă a eliberării întregii Americi Latine de umilință și mizerie. Lipsit de sprijinul localnicilor, la 8 octombrie 1967, grupul lui Che este capturat. Chiar dacă era prizonier și rănit, fără să fie judecat, Che Guevara este executat o zi mai târziu, la 9 octombrie 1967.

În 1997, legenda lui, niciodată căzută

Ernesto “Che” Guevara (14.06.1928 - 09.10.1967)

în uitare, a fost reanimată de găsierea rămășițelor sale, asupra cărora planează în continuare îndoiala. Acestea au fost înhumate la momentul respectiv

de însuși Comandantul Fidel Castro.

Astăzi, Che Guevara continuă să fie simbolul revoluției de pretutindeni, devenind un veritabil brand popularizat prin documentare, melodii “cu dedicație”, spectacole de graffiti.

Aventurile comandantului „Che” au ajuns și pe marile ecrane, la mai puțin de un an de la decesul său. În cei peste 46 de ani care au trecut de la dispariția lui s-au turnat mai bine de 20 de filme cu Che printre eroii principali. În 1969, el a fost interpretat de Omar Sharif, în producția “Che!”, iar 27 de ani mai târziu, actorul Antonio Banderas avea să-l întruchipeze în filmul “Evita”. O alta producție cinematografică de succes, “Diarios de motocicleta” (Jurnalele motocicletei), a fost lansată în 2004 și a urmărit îndeaproape istoria călătoriilor lui Che Guevara prin America Latină.

Viața legendarului comandant este repovestită într-o alta peliculă a lui Steven Soderbergh, intitulată “Guerrilla” - o biografie a lui Che Guevara, cu Benicio del Toro în rolul principal, iar lista nu se oprește aici.

Ca o sinteză de final, CHE GUEVARA reprezintă cea mai curată personalitate a internaționalismului proletar, luptător cu arma în mână în 4 mișcări revoluționare, și a devenit un simbol al tineretului rebel de pe toate continentele.

Biroul de presă

PRIVATIZARE SAU TRĂDARE?

După așa-zisa „revoluție a tinerilor” din decembrie 1989, „revoluționarii” care au preluat frâiele puterii în stat au ”decretat” că Statul este un prost gestionar (administrator, gospodar) al bunurilor mobile și imobile aflate în proprietatea sa, întreprinderilor industriale, agricole, comerciale etc., bunuri ce intră în categoria, ”mijloacelor de producție”, (cele care produc plusvaloare și se reproduc prin procesul muncii), și de aceea el, Statul, trebuie să se debaraseze de acestea cât mai repede.

Întrucât aceste bunuri reprezentau, în sens juridic, bunuri proprietate publică, deci aparțineau poporului în întregul său, Statul fiind doar administrator, nu puteau fi vândute sau înstrăinate, ci doar concesionate, închiriate. Și atunci, ce s-au gândit ei, democrații ”băieți de cartier”, crescuți în curtea PCR, educați cu banii poporului prin străinătatea occidentală, patrioți ”sadea”? Să transfere totul către particulari, (privați, spun ei), cum-necum, numai să scape Statul (!) de ”beleaua” administrării cu eficiență a acestora în folosul poporului!

Pentru a putea face acest lucru, era necesar să transforme caracterul de proprietate publică al acestor bunuri în proprietate privată a Statului, pentru ca - în calitatea de proprietar - el, Statul, prin ei, deștepții (!), să le poată înstrăina prin diferite forme prevăzute de legile emise tot de ei și, în mod special, prin așa-zisa ”lege a privatizării”, care este de fapt ”Legea dezetațării și deznaționalizării principalelor mijloace de producție”.

De ce ”Legea dezetațării și deznaționalizării”? Pentru că ea prevede transferul proprietății deja private, în virtutea legii transformării întreprinderilor socialiste în societăți

comerciale (Legea Nr. 31 din 16 noiembrie 1990), de la proprietarul privat - Statul român, la alt proprietar - persoană fizică sau juridică, internă sau străină, și nu transformarea proprietății publice în proprietate privată, cum spuneam mai sus, deja produsă.

Din punct de vedere juridic, privatizarea este definită ca fiind procesul de transformare a proprietății publice în proprietate privată. Acest proces s-a realizat în România în anul 1990, prin acțiunea de transformare a

întreprinderilor - proprietate publică a Statului în societăți comerciale pe acțiuni, acționar fiind tot Statul român, dar în calitate de proprietar privat. Societățile comerciale astfel create, nu difereau ca organizare și funcționare de firmele pe acțiuni din țările occidentale dezvoltate, indiferent de deținătorul acestora - Statul sau persoane particulare. Singura diferență semnificativă era aceea că, majoritatea capitalului social aparținea Statului român și nu unor persoane particulare, deci și profitul revenea tot acestuia, iar, pe cale de consecință, ajungea prin bugetul de stat la popor, adevăratul proprietar.

Tot ce a urmat după aceea, tot ce guvernării numesc ”proces de privatizare”, este, de fapt, **dezetațizare și denaționalizare**. Dezetațizare pentru că proprietatea se transferă de la proprietarul-Stat la proprietarul particular român, și **deznaționalizare** pentru că se transferă

majorare a capitalului întreprinderilor cu bani proveniți de la salariați, proces denumit ”participarea oamenilor muncii la mărirea capitalului social al întreprinderilor socialiste”, capital împărțit în părți sociale (corespunzând acțiunilor de astăzi). Valoarea părților sociale deținute de salariați reprezenta 7% în 1989, din totalul capitalului social al întreprinderilor de stat productive, și, valoric, peste 3 miliarde dolari -echivalent în lei. Anual, fiecare deținător de părți sociale primea sume de bani, numite beneficii, așa cum se primesc dividende de pe urma acțiunilor în economia de piață. Valoarea beneficiilor era în raport direct cu eficiența tuturor întreprinderilor de stat, în ansamblu. Bani, reprezentând părțile sociale, nu puteau fi folosiți altfel decât sub formă de capital circulant. De aceea, restituirea bruscă și absolut nejustificată a acestui capital, în 1990, a lăsat întreprinderile fără capital circulant și - nu numai atât! - a declanșat spirala inflaționistă în umbra căreia a fost devalizat Statul, economia țării și majoritatea poporului, care nici astăzi nu înțelege ce s-a întâmplat...

Așa s-a făcut înstrăinarea acestor societăți comerciale, foste întreprinderi, construite cu jertfa a generații de români sub conducerea comuniștilor, întreprinderi concepute pentru a garanta, prin producția de bunuri și servicii, satisfacerea prin forțe proprii a nevoilor poporului român, locuri de muncă stabile și remunerate corespunzător, și în ultimă instanță, independența și suveranitatea României.

În concluzie, așa-zisa ”privatizare”, făcută în țara noastră, este de fapt, ”deznaționalizare”, iar ca o primă consecință a

acestui fapt este pierderea tot mai evidentă a independenței și suveranității țării. Fiecare întreprindere vândută a însemnat o pierdere echivalentă de independență a Statului român. Fiecare societate comercială înstrăinată (vândută) a însemnat o pierdere pentru societatea românească. Nicio societate vândută (privatizată!?) nu a reușit să producă la nivelul atins înainte de 1989, în schimb numărul de locuri de muncă s-a redus la

de la Statul român la proprietarul străin.

Consider că privatizarea, ca proces social, era și este un proces logic și necesar, dictat de necesitatea racordării economiei românești la economia mondială, unde predomină principiile economiei de piață, și unde proprietatea privată asupra mijloacelor de producție reprezintă un element de bază. Putem afirma, fără teama de a greși, că privatizarea a început în România înainte de anul 1990, când a avut loc un proces de

←
 jumătate. Oare pierderile suferite datorită acestui proces antinațional, vecin cu trădarea, vor fi recuperate vreodată? Așa-zisa „intrare în Europa și NATO” va produce beneficii care să compenseze aceste pierderi? Eu unul nu cred!

Când politica imperialistă a marilor puteri a adus beneficii țărilor „vasale”, ca să aducă și acum? Pentru că, orice s-ar spune, astăzi România este „vasala” SUA și a UE, și nu este departe timpul, sper, când poporul va relua lupta pentru recâștigarea independenței

acesteia, așa cum au făcut-o înaintașii de-a lungul timpului..

Petre Ignat

Legea Naționalizării din 1948, pe numele ei complet „**Legea nr. 119 din 11 iunie 1948 pentru naționalizarea întreprinderilor industriale, bancare, de asigurări, miniere și de transporturi**”, este legea care a consfințit trecerea României de la economia de tip capitalist la economia de tip socialist, din punct de vedere al proprietății, bazată în principal pe planificare și conducere centralizată, în interesul întregului popor.

Necesitatea adoptării acestei legi decurgea din faptul că trebuiau puse în aplicare prevederile Constituției țării, devenită Republica Populară Română după abdicarea Regelui Mihai I la 30 decembrie 1948. Pentru edificare prezentăm aceste prevederi:

Art 5. În Republica Populară Română, mijloacele de producție aparțin sau Statului, ca bunuri ale întregului popor, sau organizațiilor cooperative, sau particularilor, persoane fizice sau juridice;

Art 6. Bogățiile de orice natură ale subsolului, zăcămintele miniere, pădurile, apele, izvoarele de energie naturală, căile de comunicație ferate, rutiere, pe apă și în aer, poșta, telegraful, telefonul și radio-ul aparțin Statului, ca bunuri comune ale poporului. Prin lege se vor stabili modalitățile de trecere în proprietatea Statului, a bunurilor enumerate în alineatul precedent, care, la data intrării în vigoare a prezentei Constituții, se aflau în mâini particulare;

Art 7. Bunurile comune ale poporului constituiesc temelia materială a propășirii economice și a independenței naționale a Republicii Populare Române. Apărarea și dezvoltarea bunurilor comune ale poporului sunt o îndatorire a fiecărui cetățean.

Art 8. Proprietatea particulară și dreptul de moștenire sunt recunoscute și garantate prin lege. Proprietatea particulară, agonisită prin muncă și economisire, se bucură de o protecție specială.

Art 9. Pamântul aparține celor ce-l muncesc. Statul protejează proprietatea de muncă țărănească. Statul încurajează și sprijină cooperarea sătească. Pentru a stimula

ridicarea agriculturii, statul poate crea întreprinderi agricole, proprietatea statului.

Art 10. Pot fi făcute exproprieri pentru cauză de utilitate publică pe baza unei legi și cu o dreaptă despăgubire stabilită de justiție.

Art 11. Când interesul general cere, mijloacele de producție, băncile și societățile de asigurare, care sunt proprietate particulară a persoanelor fizice sau juridice, pot deveni proprietatea Statului, adică bun al poporului, în condițiile prevăzute de lege.

Art 12. Munca este factorul de bază al vieții economice a Statului. Ea este o datorie a fiecărui cetățean. Statul acordă sprijin tuturor celor ce muncesc, pentru a-i apăra împotriva exploatării și a ridica nivelul lor de trai.

Art 13. Statul acordă protecție inițiativei

particulare puse în slujba intereselor generale.

Legea stipula, în primul rând, că erau naționalizate toate resursele solului și subsolului care nu se găseau în proprietatea Statului la data intrării în vigoare a Constituției Republicii Populare Române din 1948. A doua componentă o reprezentau întreprinderile individuale, toate tipurile de societăți, asociațiile particulare industriale, bancare, de asigurări, miniere, de transporturi și telecomunicații etc. Practic, circa 90% din economia țării era transferată în proprietatea poporului și gestionată de Stat, administratorul general al bunurilor comune ale acestuia.

Legea prevedea anumite condiții pentru despăgubiri. **Practic, s-a transformat proprietatea asupra principalelor mijloace de producție, din proprietate privată în proprietate publică.**

Au fost trecute în proprietate colectivă (publică) 1.060 de întreprinderi, detaliate pe parcursul a 28 de anexe separate pe domenii de activitate. Cap de listă făceau toate marile societăți din economie. În noiembrie 1948, controlul statului s-a

extins asupra cinematografelelor și caselor de sănătate, iar până în 1950 asupra farmaciilor, întreprinderilor chimice și a tuturor unităților economice și social-culturale, precum și a unei părți din locuințe.

Spre exemplificare, prezentăm mai jos câteva articole din „**Legea nr. 119 din 11 iunie 1948 pentru naționalizarea întreprinderilor industriale, bancare, de asigurări, miniere și de transporturi**” (Monitorul Oficial nr. 133 bis din 11 iunie 1948), pe care le considerăm mai relevante:

Cap. 1 Obiectul naționalizării

Art 1. Se naționalizează toate bogățiile subsolului care nu se găseau în proprietatea Statului la data intrării în vigoare a Constituției Republicii Populare Române, precum și întreprinderile *i n d i v i d u a l e*, societățile de orice fel și asociațiile particulare industriale, bancare, de asigurări,

miniere, de transporturi și telecomunicații, (...); Bunurile naționalizate prin efectul prezentei legi vor fi administrate de ministerele în al căror domeniu de preocupare intră obiectul întreprinderilor naționalizate (...). În termen de zece zile de la apariția prezentei legi, primăriile vor comunica Consiliului de Miniștri, prin Comisiunea Județeană de Naționalizare respectivă, precum și Ministerului de Interne, lista acestor unități industriale pentru a se da decizia de trecere a lor în administrația primăriilor. (...)

Art 5. Nu intră în prevederile legii de față și nu se naționalizează întreprinderile sau partea din capitalul acestora, care se găsesc în proprietatea unui Stat făcând parte din Națiunile Unite, care a dobândit aceste bunuri ca urmare a executării Tratatului de Pace, sau prin achitarea unor obligațiuni de despăgubiri, izvorând din starea de război.

Cap. 2 Efectele naționalizării

Art 6. Prin efectul naționalizării, întreprinderile trec în proprietatea Statului cu fondul de comerț și cu toate

LEGEA NAȚIONALIZĂRII DIN 1948 - O NECESITATE ISTORICĂ

←
 obligațiunile contractate în vederea exploataării lor; întreprinderile sub formă de societate sau asociațiuni își păstrează patrimoniul, așa precum el va reieși din bilanțul încheiat în vederea predării către noua conducere desemnată de Stat în urma naționalizării; (...). Prin efectul prezentei legi întreprinderile naționalizate se substituie în toate drepturile și obligațiunile vechilor întreprinderi.

Art 7. Noua conducere a întreprinderii naționalizate va putea cere, în termen de șase luni de zile de la publicarea prezentei legi, să declare nule obligațiunile sau tranzacțiunile încheiate de întreprinderea respectivă înainte de naționalizare, care au fost încheiate cu scopul vădit de a păgubi întreprinderea, în folosul personal al contractului sau al unei persoane fizice sau juridice străine. Pentru judecarea acestor cereri va fi instituită pe lângă Curți câte o comisie compusă din trei magistrați numiți de Ministerul de Justiție. Comisiunea va judeca la primul termen, pe baza de memorii scrise depuse de părțile interesate cu 15 zile înainte de termenul de judecată. Deciziunea comisiei nu este supusă nici unei căi de atac ordinare sau extraordinare.

Cap. 3 Procedura naționalizării

Art 8. La intrarea în vigoare a prezentei legi, ministerele de resort vor numi directori care vor lua în primire conducerea întreprinderilor naționalizate pe baza unor situațiuni sumare, de la proprietarii sau reprezentanții ori împuterniciții acestora. Noii directori vor exercita toate atribuțiunile vechilor organe de conducere. În caz de lipsă a proprietarilor, reprezentanților sau împuterniciților lor, întreprinderea va fi preluată în prezența autorităților polițienești, în comunele urbane, sau a autorităților comunale în comunel rurale.

Art 9. Până în momentul preluării întreprinderilor de către noua conducere, conform inventarului și bilanțului pe care întreprinderile sunt obligate să le încheie în acest scop, vechea conducere stă la dispoziția celei noi pentru orice lămuriri, fiind responsabilă pentru lipsurile constatate, afară de lipsurile și pagubele provenite din actele de administrație ale noii conduceri.

Art 10. La predarea întreprinderii se va încheia un proces-verbal, în triplu exemplar, la care se vor alătura copii de pe inventar și bilanț. Un exemplar al procesului-verbal se va înmâna vechiului proprietar, un altul se va păstra de întreprindere, iar ultimul se va înainta Ministerului de Resort.

Cap. 4 Despăgubiri

Art 11. Statul va acorda despăgubiri proprietarilor și acționarilor întreprinderilor naționalizate. În acest scop se instituie „Fondul Industriei Naționalizate”, persoană juridică de drept public, autonomă, cu sediul în București. Pentru sumele datorate, Fondul Industriei Naționalizate va emite obligațiuni, pe care le va răscumpara din beneficiul net al întreprinderii naționalizate.

Art 13. Despăgubirile convenite proprietarilor se vor stabili de comisiuni funcționând pe lângă Curți, formate din trei magistrați numiți de Ministerul de Justiție. Împotriva deciziunilor acestor comisii nu există nici o cale de atac.

Ziarul „Scânteia” din 13 iunie 1948, titrează în prima pagină adoptarea legii naționalizării întreprinderilor capitaliste

Art 14. Din drepturile de despăgubire se vor scădea datoriile întreprinderilor neprevăzute în pasivul acestora, precum și acele izvorând din evaziuni fiscale sau alte operațiuni contrare legii, ca și pierderile provenite din reaua administrație a acestor întreprinderi, înainte de naționalizare.

Art 15. Nu se acordă despăgubiri:

- a) Acelora care, fiind în serviciul Statului, județelor sau comunelor, s-au îmbogățit în timpul cât erau în serviciu, prin fapte ilicite constatate judecătorește;
- b) Acelora care au plecat din țară în mod clandestin ori fraudulos, precum și acelora care nu se întorc în țară după expirarea termenului de valabilitate a actelor de

călătorie eliberate de autoritățile române.

Cap. 5 Înființări de noi întreprinderi și concesiuni

Art 16. În ramurile în care întreprinderile au fost naționalizate, dreptul de a crea întreprinderi noi aparține Statului.

Art 17. Prin excepție Statul va putea acorda concesiuni pentru înființarea de noi întreprinderi persoanelor fizice sau juridice, prin jurnal al Consiliului de Miniștri, la propunerea Ministerului de Resort.

Cap. 6 Sancțiuni

Art 18. Se pedepsesc cu 5-10 ani muncă silnică și cu confiscarea întregii averi acei care, indiferent prin ce mijloace, cu intențiune, vor zădărnici sau vor încerca să zădărnicească naționalizarea prevăzută de prezenta lege, vor tăinu parte din patrimoniul întreprinderilor sau vor vătăma, nimici, înstrăina, muta, exporta sau micșora, prin orice mijloace, bunuri sau instalațiuni supuse naționalizării. Cu aceeași pedeapsă se vor sancționa și acei care intenționat vor prezenta organelor Statului date inexacte sau incomplete asupra acestor bunuri.

Art 19. Se pedepsesc cu închisoare corecțională de la 4-10 ani și cu amenda de la 50.000-500.000 lei funcționarii publici sau persoanele împuternicite în temeiul prezentei legi, care nu vor executa sau vor zădărnici executarea însărcinărilor ce le revin potrivit prevederilor ei.

Art 20. Infrațiunile la prevederile prezentei Legi se constată, se urmăresc și se judecă potrivit Legii nr. 351 din 3 mai 1945, pentru reprimarea speculei ilicite și a sabotajului economic, și a Legii nr. 252 din 15 iulie 1947, pentru organizarea controlului economic

Cap. 7 Dispozițiuni finale

Art 21. Cu efectuarea naționalizării și cu rezolvarea problemelor și litigiilor izvorând din aplicarea ei, se însărcinează Consiliul de Miniștri. Consiliul de Miniștri va putea delega o comisiune restrânsă din sânul sau pentru conducerea operativă a operațiunilor care va avea ca organe exterioare, în fiecare județ, câte o Comisiune Județeană de Naționalizare.

Art 22. Întreprinderile naționalizate pot fi date în proprietate sau în simpla

←
folosință administrațiilor locale, pe baza hotărârii Consiliului de Miniștri.

Art 23. În cazul dizolvării unei întreprinderi naționalizate, activul net rămas după lichidare trece în proprietatea Statului.

Art 24. Conturile creditoare ale proprietarilor întreprinderilor naționalizate, la aceste întreprinderi, fie că aceste conturi au fost deschise pe numele acestora sau pe numele de interpuși, după o constatare judecătorească se consideră aport de capital la întreprinderea respectivă, neconstituind o creanță împotriva întreprinderii.

Art 25. Membrii societăților cooperative

industriale existente la data intrării în vigoare a prezentei Legi, la ieșirea lor din societate, vor putea retrage din partea lor socială maximum 50.000 lei numerar, de restul profitând societatea. Dispozițiunile alineatului precedent nu vor fi aplicate societăților cooperative cese vor înființa după intrarea în vigoare a Legii de față.

Art 26. Timp de trei luni de la naționalizare, personalul administrativ de la șef de secție în sus, precum și personalul tehnic (ingineri, subingineri, desenatori, constructori, maiștri etc.), al întreprinderilor naționalizate, nu va putea părăsi întreprinderea și nu va putea fi licențiat din aceasta, fără aprobarea Ministerului de Resort.

Art 28. Delegațiile de numire a noilor directori le dau drept de semnătură valabilă chiar și până la îndeplinirea formelor legale de publicare în Monitorul Oficial.

Art 29. Întreprinderile nenaționalizate vor continua activitatea lor în cadrul legilor în vigoare.

Art 30. Legea de față intră în vigoare pe data publicării ei în Monitorul Oficial.

Art 31. Orice dispozițiuni contrare prezentei Legi, se abrogă. Legea votată de Marea Adunare Națională în ședința de la 11 iunie 1948.

Biroul de presă

1.4 Ramuri din domeniul transporturilor

A. Transporturile rutiere:

Între anii 1966 și 1989, Statul Român, prin politica sa de investiții și în urma cercetărilor științifice proprii, a creat premisele necesare modernizării și construirii de noi drumuri, cu legături internaționale, la cele mai înalte standarde. Dintre acestea, amintim: Autostrăzile București-Pitești și București-

Transfăgărășan

Snagov; benzi suplimentare de circulație pe șoselele cu trafic intens: București - Ploiești - Brașov, București - Hirșova - Constanța, București - Afumați, București - Călugăreni, Turda - Cluj, Sebeș - Sibiu, Borș - Oradea, Râmnicu Vâlcea - Govora, Constanța-Basarabi ș.a.m.d.; drumuri transmontane: Sadova - Sucevița, Lepșa - Ojduța, Voineasa - Petrila, Păltiniș - Gățul Berbecului, Brașov - Poiana Brașov, Câmpul lui Neag - Băile Herculane ș.a.m.d. La sfârșitul anului 1974, a fost terminată construcția magistralei Transfăgărășan, legătură de interes strategic între Transilvania și Muntenia.

Procesele de sistematizare și de modernizare a rețelei rutiere naționale au influențat creșterea capacității și diversității mijloacelor de transport

STRATEGIA ROMÂNIEI, ORIENTATĂ CĂTRE CREȘTEREA ECONOMICĂ, ÎN ANII ANTERIORI TRANZIȚIEI DE DUPĂ 1989 (3)

auto. Astfel, în acea perioadă, numărul mediu al autocamioanelor, auto basculantelor și autotractoroarelor fabricate de industria românească de profil a variat între 15.515 și 35.164 de bucăți pe an, iar cel al autobuzelor, între 1.222 și 3.702 bucăți pe an. În paralel, au fost construite poduri, pasaje, variante de ocolire a marilor orașe etc.

Modernizarea rețelei rutiere a determinat schimbări esențiale în structura acesteia. Ponderea drumurilor modernizate și asfaltate a crescut de la 2,12% în 1938 și 12,1% în 1965, la 50,7% în 1989. Astfel, în 1989, 97,7% din autostrăzile și drumurile naționale erau modernizate și asfaltate, față de 59,6% în 1965 și 15,69% în 1939. Totodată, numărul drumurilor județene și comunale modernizate a crescut de la 0,06% în 1939 și 2,7% în 1965,

Autotractor (TIR) "Roman"

la 38,7% în 1989. Acestea din urmă, încă în anii '70, asigurau legături între toate centrele de județ și între multe centre de comună.

Volumul de mărfuri transportate pe căile rutiere – aflat în relație directă cu evoluția economiei țării – era în 1989 de 2.416.005 tone, comparativ cu 130.850 de tone în 1965 și 17.800 tone în 1938, de 18,5 ori și respectiv de 135,7 ori mai mare. Numărul călătorilor transportați cu mijloace auto a crescut de la 3.723 de persoane în 1938 și 170.149 în 1965, la 878.553 în 1989, de 235,9 ori și respectiv de 5,2 ori.

B. Transporturile feroviare:

Transporturile feroviare, înscrise, și ele, în planurile de dezvoltare și de modernizare cu ajutorul investițiilor și creației tehnice proprii, au debutat cu electrificarea primei magistrale de cale ferată, București - Brașov (inaugurată în 1969), urmată de electrificarea liniei București - Constanța (dată în folosință în 1975) și de lucrări de dublare a liniilor și de electrificare a unor trasee feroviare importante. Pentru realizarea acestor proiecte, au fost achiziționate în 1965 10 locomotive electrice de fabricație suedeză, de la firma A.S.E.A., iar în 1966 s-a primit licența și s-a început construcția în țară a locomotivei electrice de tip 060-EA, de 2.100 CP, cu participarea Uzinelor Reșița și Electroputere Craiova – prima locomotivă de acest fel fabricată în România fiind livrată în 1967. Până în 1989, industria de profil

românească a produs, anual, în medie 181 de locomotive electrice și diesel, pentru liniile magistrale, 9% din acestea fiind de 5.100 kW.

O dată cu modernizarea tracțiunii pe căile ferate, au fost fabricate diverse tipuri de vagoane de marfă și de pasageri pentru liniile magistrale, la Uzinele din Arad, Drobeta-Turnu Severin și Caracal. Producția medie a primei categorii de vagoane a fost între anii 1966 și 1989 de 11.428 de bucăți pe an,

Tren de călători românesc

iar a celei de-a doua de 327 de bucăți pe an. Totodată, s-a trecut la transportul multimodal, care folosește transcontainer și se bazează pe cooperare între mijloacele feroviare, rutiere și navale. Au fost amenajate stații de căi ferate pentru transferul transcontainerelor între vagon și camion. S-a accentuat folosirea containerelor mai mici și a paletelor, pentru a se reduce timpii de transfer, sau de încărcare-descărcare a mărfurilor ș.a.m.d. Concomitent, au fost construite și date în folosință clădiri noi, pentru anumite stații feroviare importante: la Predeal, Craiova, Tulcea ș.a.m.d. Au fost edificate tunele pentru reducerea distanțelor de deplasare. În anul 1968, au fost date în exploatare 8 tunele, pe varianta Drobeta-Turnu Severin – Topleț. Pe linia dintre Galați și Bărboși a fost construit, în 1967, tunelul Siret, folosindu-se un semiscut, pe varianta Suceava - Păltinoasa, tunelul Lucăcești, iar pe secția Târgu Jiu - Subcetate, tunelul Bănița, utilizându-se pentru prima dată în România un scut metalic.

Aceste realizări au determinat schimbări importante - astfel, în 1989, din lungimea totală a liniilor de cale ferată, egală cu 11.343 de kilometri, 32,2% era electrificată, față de 4,3% în 1970 și 0,5% în 1938. În 1989, liniile cu o singură cale reprezentau 69,8% iar cele cu dublă cale 26,0%, comparativ cu 83,1%, respectiv 10,1% în 1970 și 89,2%, respectiv 3,6% în 1938. În 1989, volumul mărfurilor

transportate pe calea ferată, egal cu 306.302 tone, era de 2,6 ori și respectiv de 11,6 ori mai mare decât în anii 1965 și 1938, iar numărul călătorilor transportați pe liniile ferate, egal cu 481.035 de persoane, era în 1989 de 1,8 ori și respectiv de 6,7 ori mai mare decât în aceiași ani de referință, 1965 și 1938.

C. Transporturile aeriene:

Datorită politicii promovate de Statul Român în domeniul investițiilor și cercetării științifice, între anii 1966 și 1989 s-au produs mutații structurale și calitative semnificative în ramura transporturilor aeriene. Astfel, în 1969, pentru modernizarea parcului de aeronave au fost achiziționate două avioane de tipul BAC 1-11 seria 400, dotate cu motoare turboreactoare. Între anii 1971 și 1975, avioanele de tipul JL-2 au fost înlocuite cu cele de tipul AN-24 RV, cu motoare turbopropulsoare, care au fost folosite atât pe rute interne, cât și pe rute externe, pentru călători și pentru marfă. Concomitent, au fost deschise noi linii aeriene, spre Extremul Orient și America de Nord, și au fost introduse în folosință avioane moderne, pe

Aeroportul Internațional Craiova

liniile din Europa. În 1973, a fost achiziționat avionul de tip IL-62, iar în 1974, cel de tip Boeing 70, precum și avioane lung-curier, pentru transportul de pasageri și de marfă. În 1975, a continuat achiziționarea de avioane din categoriile menționate anterior, fiind scoase din folosință avioanele de tipul IL-14.

În 1973 au fost deschise noi linii aeriene: București - Zürich - Madrid; București - Zürich - Alger. În 1974 au fost deschise liniile București - Amsterdam - New York și București - Karachi - Beijing, iar în 1975 liniile București - Damasc, București - Bagdad, București - Kuwait și București - Amman. Între anii 1976 și 1980, au fost achiziționate avioane moderne precum: BAC 1-11 seria 500, IL-62 M și TU-154 B. În 1981, parcul de aeronave a fost completat cu avioane-cargou, mediu-

curier, de tipul BAC 1-11 seria 475, iar în țară au fost construite două avioane ROMBAC 1-11 seria 500, achiziționate de TAROM, care au fost utilizate pentru cursele externe.

Mărirea capacității și modernizarea mijloacelor de transport proprii au permis extinderea rețelei liniilor aeriene spre Asia, Africa și America. Au fost date în folosință linii aeriene pe următoarele rute: București - Abu Dhabi - Bangkok - Singapore în 1978, și București - Viena - New York în 1980. Au fost efectuate zboruri turistice, cu avioane lung-curier, între România și Canada, Mexic, Argentina, R.P. Chineză, Pakistan ș.a.m.d. Avioanele românești operau în mai bine de 400 de aeroporturi din întreaga lume.

În paralel, au fost începute lucrări de modernizare a tuturor aeroporturilor din țară. Au fost executate lucrări de amenajare a pistelor de aterizare-decolare, în funcție de intensitatea traficului aerian și de tipurile de aeronave folosite, la aeroporturile: Sibiu (1968), Iași, Oradea și Baia Mare (1969), Tulcea (1973), Satu Mare (1974), Craiova (1975) ș.a.m.d. În 1969, a fost dat în folosință Aeroportul București-Otopeni, care avea o pistă de decolare-aterizare de 3.500 de metri, care, prin rezistență, balizaj luminos și alte amenajări, putea primi aproape orice tip de aeronavă. A urmat Aeroportul Constanța (Mihail Kogălniceanu), unde pista s-a mărit la 3.500 de metri și a fost dotată cu instalațiile aferente. În 1980, s-a definitivat extinderea Aeroportului Timișoara (Giarmata), al treilea aeroport destinat traficului internațional de pasageri și marfă, după aeroporturile din București și Constanța.

Progresele înregistrate în urma dezvoltării

Avion românesc Rombac 1-11 în 1982

și modernizării transporturilor aeriene au dus la creșterea parcursului mărfurilor transportate cu aeronavele românești, de

←
la zero milioane tone-kilometri în 1938 și 5 milioane tone-kilometri în 1965, la 78 milioane tone-kilometri în 1989, și al călătorilor transportați de la 3 milioane pasageri-kilometri în 1938 și 374 milioane pasageri-kilometri în 1965, la 3.842 milioane pasageri-kilometri în 1989. Conform acestor date, în anul 1989 flota aeriană a României a parcurs, în cazul ambelor categorii de transport aerian (mărfuri și călători), o distanță de 10,3 ori și respectiv de 1.306,6 ori mai mare decât în anii 1965 și 1938.

D. Transporturile maritime:

În domeniul transporturilor maritime, eforturile României, în ceea ce privește investițiile și cercetarea științifică, au fost îndreptate atât în direcția măririi capacității de transport, cât și în aceea de diversificare și de creștere a eficienței flotei comerciale de profil. Astfel, între anii 1966 și 1970, au fost introduse în componența flotei comerciale 18 nave: mineraliere de 26.000 tdtw, petroliere de 36.100 tdtw, cargouri. Dintre cele 18 nave, 11 au fost construite în șantiere de prestigiu din străinătate - Japonia și Marea Britanie. Între anii 1971 și 1975, parcul flotei maritime de transport s-a mărit cu 45 de nave și, totodată, s-a diversificat. După anul 1976, parcul de nave a fost completat cu mineraliere-vrachiere, cargouri de capacitate mare și medie, precum și cu două petroliere de 150.000 tdtw, cele mai mari din flota noastră la acea vreme.

În 1982, NAVROM a primit primele nave de tipul „roll-on/ roll-off“, care permiteau accesul mărfurilor cu vehicule pe roți, camioane, vagoane, pentru ca, în 1988, această flotă maritimă să cuprindă 16 astfel de nave. Între anii 1986 și 1989, NAVROM a achiziționat petroliere de mare capacitate și mineraliere de 165.000 tdtw. La sfârșitul anului 1989, flota de transport maritim a României era compusă din 311 nave, având o capacitate de 6.185.101 tdtw. Dintre acestea, 290 de nave aveau o capacitate de 5.966.261 tdtw și aparțineau Ministerului Transporturilor; iar 11 nave, cu o capacitate de 218.840 tdtw, aparțineau Bazei de aprovizionare tehnico-materială Galați, care era administrată de Întreprinderea NAVLOMAR București. Structura flotei cuprindea în același an, 1989: 53%, mineraliere-vrachiere, 24%, cargouri, și 21%, petroliere.

Sporirea capacității și diversificarea activității flotei maritime a Statului Român au fost susținute și de șantierele navale ale țării. Astfel, între anii 1966 și 1970, Șantierul Naval Galați a construit 3 nave de tip mineralier-vrachier, de 12.500 tdtw, iar ulterior de 15.000 tdtw și de 55.000 tdtw. Între anii 1971 și 1975, șantierele din Galați, Brăila, Turnu Severin și Constanța au construit 36 de nave. În 1980, au fost construite mineraliere de 65.000 tdtw, la Șantierul Naval Mangalia. În 1969, Șantierul Naval Constanța a construit cargouri de 1.920 tdtw, iar din 1971 a început construcția de nave cu o capacitate de 55.000 tdtw, prima navă de acest tip fiind pusă în funcțiune în 1975. În 1976, la Șantierul Naval Constanța, s-a construit și prima platformă de foraj maritim. Între anii 1975 și 1989, tot la Șantierul Naval Constanța, s-au construit mineraliere de 55.000 tdtw, de 65.000 tdtw și de 165.000 tdtw, petroliere de 85.000 tdtw și de 150.000 tdtw, ferry-boat-uri de 12.000 tdtw, docuri plutitoare, barje de mare capacitate ș.a.m.d. La Șantierul Naval Brăila s-au construit nave pentru flota fluvială: șleपुरi, șalupe, remorchere, împingătoare, cargouri de 4.500 tdtw și de 7.500 tdtw, nave de pescuit oceanic ș.a.m.d.

Datorită potențialului de care dispunea în domeniul transporturilor maritime, România asigură în 1967, prin NAVROM, servicii de transport pentru 3 linii maritime:

Nava românească de pescuit oceanic “Dorna”

prima reprezenta relația Constanța - Lattokia - Famagusta (Limassol) - Beirut - Alexandria - Constanța, pe care se transportau mărfuri generale, cu nave de 1.017 tdtw și de 1.725 tdtw; a doua, relația Constanța - Hamburg - Rotterdam - Anvers - Londra - Constanța, pe care se transportau laminate feroase și neferoase, produse chimice și alimentare, produse din lemn, cu nave de 4.500 tdtw; a treia, relația Constanța - Extremul Orient, pentru care se foloseau nave de 15.000 tdtw. Ulterior, până în 1989, țara noastră a asigurat

prin NAVROM 8 linii de transport regulat: Constanța - Extremul Orient; Constanța - Golful Persic - India de Vest - Sri Lanka; Constanța - Marea Roșie - Africa de Est; Constanța - Africa de Vest; Constanța - Europa de Vest; Constanța - Mediterana de Est; Constanța - China; Constanța - Cuba.

Flota comercială maritimă românească a furnizat, în special în acei ani, servicii de transport întreprinderilor din țară, care importau sau exportau produse, capacitatea flotei fiind stabilită în funcție de cerințele asigurării independenței României în aprovizionarea cu materii prime, materiale și combustibil, dar și în funcție de dimensiunile în creștere ale relațiilor economice ale țării noastre cu celelalte state ale lumii. Astfel, parcursul mărfurilor în anul 1989, de 149.372 milioane tone-kilometri, era de 17,8 ori și respectiv de 67,5 ori mai mare decât în anii 1965 și 1938. În acea perioadă, atât producția construcției de nave maritime, cât și flota comercială a țării - devenită, prin numărul de nave proprii, **a 5-a forță navală comercială din lume** - înscriau România, în domeniile respective, în rândul țărilor dezvoltate de pe Glob.

Ca urmare a instituționalizării și promovării, de către Statul Român, a strategiei naționale orientată către creștere economică, între anii 1966 și 1989, s-au produs însemnate schimbări și în celelalte ramuri și domenii de activitate economico-socială, materializate prin: pe de o parte, creșterea neîntreruptă a bunăstării întregului Popor Român, fără ca acesta să fie amenințat de șomaj, sărăcie și foamete, ca acum, iar pe de altă parte rambursarea integrală a datoriilor externe, situație care a permis României, pentru prima dată în Istoria sa, să nu mai aibă nicio datorie, față de nicio țară, adică să nu mai plătească tribut nici unui stat, și să devină, cu adevărat, independentă, economic și politic, în sistemul statelor lumii.

În condițiile actuale, când gradul de distrugere și de înstrăinare a economiei naționale a atins un nivel fără precedent, este vital ca România să-și construiască viitorul, pentru a-și recuceri pe deplin suveranitatea și independența.

(Sfârșit)

Prof. univ. dr. Gavrilă Sonea

Acest eseu a fost scris la solicitarea profesorului de Istorie, în urma adresei transmise de Inspectoratul scolar liceelor din județul Bacău, prin care elevii sunt îndemnați să participe la concursul cu tema: „O zi în comunism: file de jurnal secret”, concurs

care urmărește să-i provoace pe elevi să își imagineze cum ar fi să trăiască în comunism și să scrie un eseu... binențeles, având ca bază de informare manualul editat de Institutul de investigare a Crimelor Comunismului și propaganda anticomunistă de peste 24 de ani a mass-mediei din România, care s-a străduit din toate puterile să prezinte perioada construirii unei societăți socialiste în țara noastră în culori cât mai sumbre, acoperind cu grijă aspectele pozitive ale acelei epoci: dezvoltarea economică pe toate planurile (în industrie, agricultură, cercetare, transporturi etc), învățământ gratuit pentru toți tinerii - de la grădiniță până la facultate - și locuri de muncă garantate pentru toți absolvenții de școli profesionale, liceu sau facultate, asigurarea unei locuințe pentru toți tinerii căsătoriți și altele.

Eseul de mai jos, în mod sigur nu va fi reținut pentru premiere, motivul este evident, nu face jocul inițiatorilor concursului, nu este deloc critic la adresa epocii sugerate în nota inspectoratului, inițiatorii acestuia nu au prevăzut că noi, elevii, ne putem informa despre perioada ”comunistă” și de acasă, de la părinții și bunicii care au trăit-o efectiv.

Am ales tema „23 August” pentru că această zi a fost sărbătoarea națională a României socialiste.

“Astăzi, 23 August 1971, m-am trezit încă de la 6 dimineața (datorită ceasului desteptător), m-am dat jos din pat cu o rapiditate de soldat în timpul unei alarme de luptă și mi-am zis: „Astăzi va fi o zi mare pentru mine și pentru întreaga țară, este sărbătoarea națională a Republicii Socialiste România, iar eu trebuie să mă pregătesc cum se cuvine”.

După ce m-am spălat cu apă rece mi-a dispărut orice de iz de somnolență care m-ar fi putut moleși în vreun fel, parcă eram

JURNALUL UNUI PIONIER DIN „EPOCA DE AUR”

un om nou, gata de sărbătoare. Am deschis dulapul iar un miros de apret și de haine proaspăt spălate a învăluit întreaga cameră, am scos umerășul cu uniforma de pionier cu o deosebită grijă, deoarece mama a curățat cu atenție aceste haine special pentru acest eveniment. Imediat ce am așezat hainele pe pat, mama m-a strigat și a zis că e gata gustarea de dimineață. Am mâncat pe fugă, deoarece la ora 7 trebuia să fiu în fața școlii, alături de toți colegii mei de clasă și ai întregii școli. Imediat ce am îmbrăcat straietele de sărbătoare am auzit soneria. Era Andrei, colegul și vecinul meu. Când aproape că am coborât scările, am realizat că el avea ceva ce eu nu aveam - **cravata de pionier!!!** Nici nu știu când am ajuns înapoi în casă să-mi iau cravata. Locuiesc la etajul 4, mă grăbeam, nu

trebuie să ne comportăm pe drum, dar și la defilarea de Ziua Națională. Ne-am strecurat și noi printre colegi fără prea mare deranj.

Nu a trecut mult timp și am auzit autobuzul lui nea Gică, sau „astronautul”, cum îi spuneam noi, că a venit să ne ducă la defilare. De fiecare

dată când mergeam cu el, în practica agricolă sau în excursii, ne povestea întâmplările lui năstrușnice cu „naveta spațială” - era un DAC 117, o frumusețe de mașină, foarte bine îngrijită de dânsul. Ușile s-au deschis de îndată, iar el ne-a urat, ritos, un tovarășesc: „La mulți ani, tineri tovarășii!”.

Eu și Andrei ne-am ales bancheta din spatele lui nea Gică, eram buni prieteni de familie și de fiecare dată când mergeam cu el mai discutăm una, alta. Înainte de plecare, tovarășa dirigintă ne-a făcut, încă odată, instructajul pe care trebuia să-l urmăm cu strictețe și devotament de pionieri pe toată durata defilării. Școala a ales, drept reprezentanți ai ei la această defilare, elevii cu rezultate bune și foarte bune, mai ales olimpicii, care au făcut cinste orașului

nostru minier cu premiile obținute de-a lungul anului. Nenea „astronautul” ne-a atenționat că „naveta spațială” va decola, iar noi să ne ținem bine: „Destinația finală, București!”. După ce autobuzul și-a luat avântul, spre a ne duce către capitala dragii noastre Republici Socialiste, nea Gică m-a întrebat:

- Ce mai face tata, Adrian?

- Păi...azi dimineața când am plecat nu era acasă, probabil e la siloz, nu am mai vorbit cu el de ieri dimineață, când a plecat la schimbul 1.

În momentul acela mi-am dat seama că tata nu era acasă când am plecat, cu toate că nu era de servici

azi dimineață. Nici mama nu mi-a zis nimic... „Oare unde să fie?”, m-am întrebat eu. Treceam pe lângă silozul unde lucra tata, toată lumea ieșea de pe poarta Carboniferi

Pionierii Republicii Socialiste România

voiam să întârziem câtuși de puțin. Norocul nostru a fost că școala, construită de acum 4 ani, era aproape de casă. Odată ajunși în clasă, am văzut-o pe tovarășa dirigintă cum le explica colegilor noștri de clasă cum

cu steaguri și manifeste, pe chipul lor se putea citi bucuria de a participa la manifestațiile locale ale Zilei Naționale. Pe tot parcursul drumului nu am închis un ochi, am admirat peisajele naturii ce erau parcă puse și create de niște ingineri, cu o finețe de nedescris. În urma noastră rămăneau fabricile și uzinele construite în ultimul Cincinal, după înțeleapta ocărnuire a mult iubitului nostru Președinte, Tovarășul Nicolae Ceaușescu. Și acum îmi răsunau în urechi cuvintele sale, despre cum Republica Socialistă România, republica oamenilor muncii, se va dezvolta multilateral, aliniindu-se cu celelalte națiuni pe drumul dezvoltării și prosperității socialiste. Cugetând la toate acestea, inima parcă bătea din ce în ce mai tare, dorindu-mi să îl întâlnesc și să dau mâna cu EL - omul care a reușit să dea țării tot ce a avut mai bun. Mă întrebam, oare cum arăta înainte această țară, pe vremea când era condusă de oamenii „fără niciun Dumnezeu”, care îi exploatau pe muncitori în fabricile private, pentru a scoate acel profit din sudoarea lor și pentru îmbogățirea industriașului, a patronului? Astăzi nu se mai pune această problemă, toți muncitorii sunt cetățeni respectați și cinstiți în România, nu mai muncesc decât pentru ei și pentru țară.

Partidul Comunist Român, s-a dovedit a fi cu adevărat Partidul celor ce muncesc cu mintea și cu brațele, pentru ridicarea țării pe culmile progresului economic și social. Aceste gânduri, punând stăpânire pe mintea mea, nu știu când am ajuns la destinație. La îndemnul dirigintei, ne-am făcut curaj și am pășit pe betonul încălzit de căldura soarelui, ce parcă ne ademenea către el. Cu toții

admirăm bulevardele bucureștene și luăm aminte la tot ceea ce vedeam. Ajunși la locul unde trebuia să se desfășoare manifestațiile, Bulevardul Aviatorilor, ne-am așezat în formație așteptând ca tovarășul instructor să ne zică ce avem de făcut. Dintr-o dată, Imnul Republicii, Tricolorul, a început a răsună de peste tot, iar noi am pornit în spatele altor coloane de pionieri, fluturând voios stegulețele primite la școală, special pentru această zi. Am trecut prin fața tribunei unde tovarășul Nicolae Ceaușescu și tovarășa Elena Ceaușescu ne salutau cu mâna.

După ce am trecut de tribună, am fost direcționați să ne așezăm în lateral cu locul de unde **CONDUCĂTORUL** privea către muncitorii ce defilau după noi. De îndată ce defilările s-au încheiat, a fost anunțată ceremonia de decernare a distincțiilor pentru merite deosebite, ordine și medalii. Primii care au primit ordine și medalii au fost muncitorii, care pe tot parcursul anului au dat dovadă de patriotism și devotament față de realizarea planului Cincinal, de construire a Socialismului în țara noastră. Privind către cei care urmau să fie răsplătiți pentru munca lor, aud în difuzoare: „Se acorda Ordinul Muncii celor 3 electricieni de la Întreprinderea Minieră Comănești, care în urmă cu o zi au salvat de la moarte viața celor 20 de mineri blocați în subteran!”

Ropote de aplauze au început a inunda văzduhul, toată lumea striga de bucurie și le ura multă sănătate celor 3 electricieni. Fiind mic de statură, nu vedeam prea bine cine sunt aceia, însă ajutat de colegul meu Andrei, m-am ridicat puțin și mare mi-a fost uimirea când, lângă cei doi colegi de muncă

ai tatălui meu, era chiar... tata! Picioarele mi s-au înmuiat de bucurie, tata fusese decorat chiar de Nicolae Ceaușescu! Toți cei decorați cu Ordinul Muncii rămăneau lângă membrii Comitetului Central al P.C.R. Sosise vremea ca și pionierii să primească distincții, iar eu am fost tras de mâneca de dirigintă, spunându-mi să mă pregătesc, căci și eu voi merge să primesc răsplata eforturilor depuse la realizarea proiectului de Eficientizare a Degajării de Energie a Cărbunilor din cadrul cercului de inventică a Casei Pionierilor din orașul nostru. În fața mea era chiar mult iubitul conducător, care mi-a adresat cele mai sincere urări și felicitări. Un tovarăș mai tânăr mi-a înmănat distincția Meritul Pionieresc, ca răsplată a muncii mele. După ce mi-a strâns mâna cu putere mi-a zis să rămân alături de tata, probabil că și-a dat seama după nume și localitate că ar fi tatăl meu. Tăticul m-a luat în brațe și m-a felicitat, amândoi aveam să ne întoarcem acasă cu distincții de o mare valoare. La întoarcere, am fost lăsat de către tovarășa dirigintă să merg cu autobuzul muncitorilor, alături de tata, ca să mai discutăm și noi „ca între bărbați”. Astfel, timpul s-a scurs cu repeziune și spre seară am ajuns acasă, iar mama ne aștepta cu mâncare caldă, ca pe niște adevărați oameni ai muncii. Mama a aflat toată întâmplarea de la mine care i-am povestit ce s-a întâmplat, fiind aprobat de fiecare dată de către tata.

Cu mare greutate am reușit să scriu aceste însemnări, oboseala nu îmi lasă ochii în pace și îi ispitește spre somn... Ce zi am avut!!!”

Adi Ilie, elev

Imoralitatea clasei conducătoare Românești, care deține “puterea” politică de la 1918 încoace, nu este cea mai gravă crimă a ei. Că s-a furat ca în codru, că s-a distrus burghezia națională în folosul elementelor alogene, că s-a năpăstuit țărâtimea, că s-a introdus politicianismul în administrație și învățământ, că s-au desnaționalizat profesiunile libere – toate aceste crime împotriva siguranței statului și toate aceste atentate contra ființei neamului nostru, ar putea, după marea victorie finală, să fie iertate. Memoria generațiilor viitoare va păstra cum se cuvine eforturile și eroismul anilor cumpliți 1916- 1918, lăsând să se aștearnă uitarea asupra întunecatei

PILOȚII ORBI

epoci care a urmat unirii tuturor românilor.

Dar cred că este o crimă care nu va putea fi niciodată uitată: acești aproape douăzeci de ani, care s-au scurs de la unire. Ani pe care nu numai că i-am pierdut (și când vom mai avea înaintea noastră o epocă sigură de pace atât de îndelungată?!), dar i-am folosit cu statornică voluptate la surparea lentă a statului românesc modern. Clasa noastră conducătoare, care a avut frânele destinului românesc de la întregire încoace, s-a făcut vinovată de cea mai gravă trădare care poate înfiera o elită

politică în fața contemporanilor și în fața istoriei: **pierderea instinctului statal**, totala incapacitate politică. Nu e vorba de o simplă găimărie politicianistă, de un milion sau o sută de milioane furate, de corupție, bacșisuri, demagogie și santaje. Este ceva infinit mai grav, care poate primejdui însăși existența istorică a neamului românesc: oamenii care ne-au condus și ne conduc **nu mai vād!**

Într-una din cele mai tragice, mai furtunoase și mai primejdioase epoci pe care le-a cunoscut mult încercata Europă – luntrea statului nostru este condusă de niște **piloți orbi**. Acum, când se pregătește marea luptă, după care se va ști cine merită să

←
supraviețuiescă și cine își merită soarta de rob, elita noastră conducătoare își continuă micile sau marile afaceri, micile sau marile bătlăii electorale, micile sau marile reforme moarte.

Nici nu mai găsești cuvinte de revoltă. Critica, insulta, amenințarea – toate acestea sunt zadarnice. Oamenii aceștia sunt invalizi: nu mai văd, nu mai aud, nu mai simt. Instinctul de căpetenie al elitelor politice, *instinctul statal*, s-a stins.

Istoria cunoaște unele exemple tragice de state înfloritoare și puternice, care au pierit în mai puțin de o sută de ani, fără ca nimeni să înțeleagă *de ce*. Oamenii erau tot atât de cumsecade, soldații tot atât de viteji, femeile tot atât de roditoare, holdele tot atât de bogate. Nu s-a întâmplat nici un cataclism între timp. Și deodată, statele acestea pier, dispar din istorie. În câteva sute de ani după aceea, cetățenii fostelor state glorioase își pierd limba, credințele, obiceiurile – și sunt înghițiți de popoare vecine.

Luntrea condusă de piloții orbi se lovește de stânca finală. Nimeni n-a înțeles ce se întâmplă, dregătorii făceau politică, neguțătorii își vedeau de afaceri, tinerii de dragoste, și țăranii de ogorul lor. Numai *istoria* știa că nu va mai duce multă vreme povara acestui stârv în descompunere, neamul acesta care are toate însușirile, în afară de cea capitală: *instinctul statal*.

Crima elitelor conducătoare românești constă în pierderea acestui instinct și în înfiorătoarea lor inconștientă, în încăpățănarea cu care își apără “puterea”. Au fost elite românești care s-au sacrificat de bună voie, și-au semnat cu mâna lor actul de deces, numai pentru a nu se împotrivi istoriei, numai pentru a nu se pune în calea destinului acestui neam. Clasa conducătorilor noștri politici, departe de a dovedi această

resemnare, într-un ceas atât de tragic pentru istoria lumii, face tot ce-i stă în putință ca să-și prelungească puterea. Ei nu gândesc la altceva decât la milioanele pe care le mai pot agonisi, la ambițiile pe care și le mai pot satisface, la orgiile pe care le mai pot repeta. Și nu în aceste câteva miliarde risipite și câteva mii de conștiințe ucise stă marea lor crimă, ci în faptul că măcar acum, când încă mai este timp, nu înțeleg să se resemneze. [...]

Piloții orbi! Clasa aceasta conducătoare, mai mult sau mai puțin românească, politicianizată până în măduva oaselor, care așteaptă pur și simplu să treacă ziua, să vină noaptea, să audă un cântec nou, să joace un joc nou, să rezolve alte hârtii, să facă alte legi. Același și același lucru, ca și când am trăi într-o societate pe acțiuni, ca și când am avea înaintea noastră o sută de ani de pace, ca și când vecinii noștri ne-ar fi frați, iar restul Europei unchi și nași.[....]

Sunt unii, buni “patrioți”, care se bat cu pumnul în piept și-ți amintesc că românul în veci nu piere, că au trecut pe aici neamuri barbare etc. Uitând, săracii, că în Evul Mediu românii se hrăneau cu grâu și pește și nu cunoșteau nici pelagra, nici sifilisul, nici alcoolismul. Uitând că blestemul a început să apese neamul nostru odată cu introducerea secarei (la sfârșitul Evului Mediu), care a luat pretutindeni locul grâului. Au venit apoi fanarioții care au introdus porumbul, slăbind considerabil rezistența țăranilor. Blestemele s-au ținut apoi lanț. Mălaiul a adus pelagra, austriei în Ardeal și “cultura” în Principate au adus sifilisul. Piloții orbi au intervenit și aici, cu imensa lor putere politică și administrativă.

Toată Muntenia și Moldova de jos se hrăneau iarna cu pește sărat; căruțele începeau să colinde Bărăganul îndată ce se culegea porumbul, și peștele acela sărat, uscat cum era, alcătuiă totuși o hrană substanțială. Piloții orbi

au creat, însă, trustul peștelui. Nu e atât de grav faptul că la Brăila costă 60-100 lei kilogramul de pește (în loc să coste 5 lei), că putrezesc vagoane întregi cu pește ca să nu scadă prețul, că în loc să se recolteze 80 de vagoane pe zi din lacurile din jurul Brăilei se recoltează numai 5 vagoane și se vinde numai unul (restul putrezește), grav e că țăranul nu mai mănâncă, de vreo 10 ani, pește sărat. Și acum, când populația de pe malul Dunării e secerată de malarie, guvernul cheltuiește (vorba vine) zeci de milioane cu medicamente, uitând că un neam nu se regenerează cu chinină și aspirină, ci printr-o hrană substanțială.

Nu mai vorbiți, deci, de cele șapte inimi în pieptul de aramă al românului. Sărmanul român, luptă ca să-și păstreze măcar o inimă obosită, care bate tot mai rar și tot mai stins. Adevărul e acesta: neamul românesc nu mai are rezistența sa legendară de acum câteva veacuri...

...Dar piloții orbi stau surâzători la cârmă, ca și când nimic nu s-ar întâmpla. Și acești oameni, conducători ai unui popor glorios, sunt oameni cumsecade, sunt uneori oameni de bună-credință, și cu bunăvoință; numai că, așa orbi cum sunt, lipsiți de singurul instinct care contează în ceasul de față – *instinctul statal* – nu văd șuvoaiele slave scurgându-se din sat în sat, cucerind pas cu pas tot mai mult pământ românesc; nu aud vaietele claselor care se sting, burghezia și meseriile care dispar lăsând locul altor neamuri... Nu simt că s-au schimbat unele lucruri în această țară, care pe alocuri nici nu mai pare românească.

Mircea Eliade

(Text apărut în *Vremea*, Nr. 505, 19 Septembrie 1937, fragment)

Este denumirea manifestării ce a avut loc pe 30 mai 2014 în municipiul Târgoviște, capitala județului Dâmbovița, în frumoasa clădire a Bibliotecii Județene “I.H. Rădulescu” și cu organizarea Asociației de Prietenie româno-cubaneză “Jose Marti”, președinte Ion Hotânceanu și Asociația de Prietenie româno-venezueleană “Simon Bolivar”, Sucursala Târgoviște.

La manifestare au mai participat: Asociația de Prietenie româno-venezueleană “Simon Bolivar”- președinte Petre Ignatencu,

Asociația de Prietenie româno-cubaneză “Che Guevara”- președinte executiv Emilia Goldhagen și Comitetul pentru eliberarea celor cinci eroi cubanezi - președinte Constantin Crețu.

Ca invitați de onoare au participat ambasadorii Cubei și Venezuelei, Excelențele

lor Nieves Iliana Hernandez Portales, respectiv Victor E. Carazo, precum și membrii ai ambasadelor respective.

Manifestarea, denumită “Simpozion”, a fost organizată pentru a sărbători împlinirea a 10 ani de la constituirea “Uniunii

**PACE, PRIETENIE, SOLIDARITATE
CU POPOARELE REPUBLICILOR CUBA ȘI VENEZUELA**

←
asociațiilor de prietenie cu Republica Cuba” și care, cu ocazia acestei întruniri, s-a transformat și a devenit ”Uniunea asociațiilor de prietenie cu Republicile Cuba și Venezuela”.

Simpozionul a avut loc în sala de festivități a Bibliotecii ”L.H. Rădulescu”, expoziția ”Coralii cubanezi”. Lucrările au fost deschise de tovarășul Ion Hotânceanu, președintele coordonator al Uniunii asociațiilor de prietenie cu Republicile Cuba și Venezuela, care a urtat un călduros ”Bun venit” tuturor participanților. De asemenea, au adresat salutul lor reprezentanți din partea autorităților locale, respectiv din partea Președintelui Consiliului Județean Dâmbovița, conf.univ.dr. Adrian Țuțuianu și a Primarului Municipiului Târgoviște, jr. Gabriel Boriga, dar și ai celor două ambasade: Ambasadorul Republicii Cuba, Excelența Sa, Nieves Iliana Hernandez Portales, respectiv Ambasadorul Republicii Bolivariene Venezuela, Excelența Sa, Victor E. Carazo, care au vorbit despre adevărurile ascunse de către

guvernul american opiniei publice privind cele două țări; despre solidaritatea cu cei 5 eroi cubanezi ținută în captivitate de către S.U.A.; s-a mai vorbit și despre viitorul program al celor două ambasade, printre care amintim campania de 5 zile pentru cei 5, organizată în Washington DC, S.U.A., în perioada 4-11 iunie; despre comemorarea marelui erou revoluționar Ernesto ”Che” Guevara, cu ocazia zilei sale de naștere (14 iunie); ziua președintelui cubanez Fidel Castro (13 august) etc. Și, nu în ultimul rând, despre solidaritatea și mulțumirile aduse românilor pentru

sprijinul în lupta revoluționară continuă, având ca scop final un socialism sustenabil și prosper în ambele țări latino-americane surori, pentru construirea unei lumi mai juste, multipolară, în care să prevaleze solidaritatea, egalitatea și suveranitatea popoarelor.

După alocuțiunile de deschidere, s-a trecut la dezbaterile temelor propuse de organizatori: Cuba, primul teritoriu liber din America; Drepturile omului în Cuba; Blocada economică și financiară asupra Cubei; Eliberarea celor 5 eroi

cubanezi; Rolul Venezuelei în procesul de integrare din America Latină și Caraibe; Continuarea procesului revoluționar în America Latină; Republica Bolivariană Venezuela; Drepturile omului în Venezuela.

După terminarea dezbaterilor a avut loc înmănarea unor diplome oferite de Uniunea asociațiilor de prietenie cu Republicile Cuba și Venezuela celor care au sprijinit activitatea acestora și a fost prezentată de către tov. Petre Ignatencu - președintele Asociației de Prietenie româno-venezueleană ”Simon Bolivar” și al Asociației

de Prietenie româno-cubaneză ”Che Guevara”- Declarația finală a Simpozionului.

În declarație, membrii Uniunii Asociațiilor de Prietenie România-Cuba-Venezuela își exprimă sprijinul și solidaritatea cu guvernul Președintelui Constituțional al Republicii Bolivariene Venezuela, Nicolás Maduro, în momentul în care dreapta imperialistă încearcă prin violență să pună capăt mandatului său legitim; de asemenea, să facă public denunțul împotriva manifestațiilor violente și a actelor de vandalism, prin care unele sectoare ale dreptei venezuelene, susținute de către puterile străine, acționează împotriva cetățenilor și bunurilor publice din Venezuela; felicită guvernul Republicii Bolivariene Venezuela pentru soluționarea problemelor provocate de actori politici care caută să distrugă moștenirea de pace și bunăstare socială lăsată de Comandantul Suprem Hugo Chávez.

De asemenea, membrii Uniunii Asociațiilor de Prietenie România-Cuba-Venezuela își exprimă solidaritatea cu poporul cubanez, care luptă să construiască o societate liberă și suverană, bazată pe principiile marxismului, în condițiile unei blocade economice și politice de peste cinci decenii, instituită de SUA. După încheierea dezbaterilor a avut loc un spectacol artistic prezentat de actrița Doina Ghițescu și elevi ai Liceului de muzică și arte din Târgoviște.

A consemnat Olik G.

ACTUALITATEA CUBANEZĂ

Bienala de artă de la Havana: glasul artei din lumea a treia:

La trei decenii de la apariția sa pe scena internațională, Bienala de la Havana continuă să fie și astăzi glasul artei din Lumea a Treia și unul dintre principalele evenimente de acest fel în lume. Directorul actual, Roberto Fernandez, a declarat că în acești 30 de ani bienala a fost un punct de întâlnire pentru artiștii care nu au avut acces la alte manifestări de gen, ca

Bienala de la Veneția sau muzeele elitiste.

Expozițiile Bienalei au mers dincolo de o expunere a operelor de artă, s-a reușit o legătură cu orașul și poporul, în general. Unul dintre co-fondatori, Nelson Herrera, a asigurat că Bienala de la Havana a deschis un stil diferit, care permite artiștilor să se confrunte cu experiențe noi. De la prima sa ediție din 1984, aceasta s-a caracterizat prin organizarea de întâlniri și ateliere stradale, ceea ce a contribuit la interacțiunea creatorilor între ei și la stabilirea unei relații cu publicul cubanez, în special cu cei care cunosc franceza sau italiana.

Curatorul Centrului de Artă Contemporană „Wilfredo Lam” a declarat presei că modalitatea de convocare a reușit să integreze tradiționalul cu cele mai moderne tehnologii. Pentru a celebra cele trei decade ale manifestării culturale, peste 160 de artiști din toată lumea și-au dat întâlnire în capitala cubaneză, dintre care mulți au marcat istoria edițiilor precedente, a spus Fernandez. În afară de Centrul „Wilfredo Lam”, alte sub-sedii ale festivității, ca Centrul de Dezvoltare a Artelor Vizuale, Fototeca Cubei și Muzeul Național de Arte Frumoase,

→

vor găzdui expoziția „Bienala de la Havana: un laborator viu”. Expoziția cuprinde opere în diverse tehnici și formate ale artiștilor participanți la edițiile anterioare.

Cu această ocazie, artiștii au fost aleși dintre cei care au donat opere în cele trei decenii de viață ale evenimentului cultural, și care fac parte din colecția permanentă a Centrului „Wilfredo Lam”. Peste trei mii de artiști, proveniți din circa o sută de țări, au asistat la Bienala de la Havana, fondată în 1984.

Organizația Mondială a Sănătății elogiază rezultatele Cubei:

Geneva, 21 mai 2014 – Directoarea generală a Organizației Mondiale a Sănătății (OMS), Margaret Chan, a elogiat

sistemul sanitar din Cuba și și-a declarat satisfacția pentru desemnarea țării de a prezida a 67-a adunare a Organizației. Conform știrii publicate de agenția Prensa Latina, Chan a participat în ajun, la Palatul Națiunilor, împreună cu ministrul Sănătății Publice din Cuba, Roberto Morales, la inaugurarea unei expoziții despre cooperarea Cubei cu alte țări din lume.

Directoarea OMS a amintit că în 2009 a avut ocazia să viziteze arhipelagul și să stea de vorbă cu liderul istoric al Revoluției Cubaneze, Fidel Castro. Ea a adăugat că a avut posibilitatea astfel, să vadă la fața locului sistemul de sănătate implementat în țară, să viziteze un centru de cercetări cu tehnologie de vârf și - ce este mai important - să viziteze Universitatea care formează tineri, atât

femei cât și bărbați, din toate părțile lumii.

Chan a mulțumit Cubei pentru activitatea sa în fruntea Adunării Mondiale a Sănătății, care a început luni. La inaugurare, ministrul cubanez a amintit de colaborarea țării sale cu alte țări, începută încă din 1960. Astăzi, brigăzile de medici sunt prezente în 65 de țări de pe toate continentele, cu peste 50.000 de colaboratori, dintre care 25.000 sunt medici, a spus el.

La ceremonie au asistat reprezentanți ai OMS, ai Organizației Panamericane de Sănătate, precum și miniștri, ambasadori și alți invitați.

Biroul de presă

Statele membre ale Mișcării Țărilor Nealiniate (MNOAL), întrunite la Conferința din capitala Algeriei la sfârșitul lunii mai 2014, au luat poziție în favoarea Republicii Bolivariene Venezuela, cu privire la denunțul făcut de ministrul Puterii Populare pentru Relații Externe, Elías Jaua Milano, referitor la intervenția Guvernului SUA în afacerile interne ale națiunii sud-americane.

Redăm în continuare câteva pasaje din Declarația finală a Conferinței, pe cele privitoare la Venezuela:

”Miniștrii, reprezentanți ai acestor state, și-au exprimat sprijinul pentru Guvernul Constituțional al Președintelui Nicolás Maduro

Moros, care a fost ales în mod democratic de majoritatea poporului venezuelean, la data de 14 aprilie 2013. Au respins politicile agresive și ilegale ale Guvernului SUA împotriva Venezuelei, inclusiv inițiativa legislativă a

cu toate sectoarele societății venezuelene, pentru a găsi soluții în fața provocărilor prin care trece țara, pentru a-și putea continua drumul către dezvoltare și bunăstare, drum care a fost în deplinătate sprijinit de UNASUR și Sfântul Scaun”.

Miniștrii și-au exprimat profunda preocupare față de acțiunile violente care au avut loc în Venezuela în ultimele săptămâni, cu scopul de a destabiliza guvernul ales în mod democratic al Președintelui Nicolás Maduro Moros, instituțiile democratice și statul de drept în Republica Bolivariană Venezuela.

Biroul de presă

MIȘCAREA ȚĂRILOR NEALINIATE RESPINGE INTERVENȚIA SUA ÎN VENEZUELA

Comitetului pentru Relații Externe din cadrul Senatului SUA, care impune sancțiuni acestei țări, afectându-i suveranitatea și independența politică prin violarea principiilor și obiectivelor enunțate în Carta Națiunilor Unite. (...) Au luat la cunoștință cu apreciere dialogul purtat de Președintele Nicolás Maduro Moros

12 IUNIE - ZIUA RUSIEI

Ziua Rusiei este cea mai tânără sărbătoare a acestui mare stat, unde, la 12 iunie 1990, Sovietul Suprem al R.S.F.S.R. a adoptat Declarația cu privire la suveranitatea de stat, ca o modalitate de a se detașa de Uniunea Sovietică aflată în destrămare la acea dată, care a simbolizat nu numai schimbarea regimului politic, dar și punerea bazei moderne a statalității ruse, și a stabilit noile direcții de dezvoltare a țării. Această Declarație a confirmat evoluția fără întrerupere a Rusiei, a celor peste 1150 de ani de istorie scrisă, ce au marcat succesiunea generațiilor și au tras linie asupra contradicțiilor de clasă și civice.

Dezvoltarea libertăților economice și civice

a devenit principala sarcina a autorităților de stat. Construirea unui stat eficient, formarea societății civile, consolidarea răspunderii sociale a mediului de afaceri, lupta împotriva corupției și a terorismului, modernizarea apărării și întărirea ordinii de drept, întărirea rolului Rusiei în afacerile internaționale, constituie prioritățile de bază ale poporului rus. Alegerile libere ale guvernatorilor, înregistrarea liberă a partidelor, noul mod de desfășurare a alegerilor parlamentare, demonstrează atingerea unui grad mai ridicat al culturii politice în societate.

Rusia este puternică din punct de vedere economic. Astfel, s-a reușit performanța protejării cetățenilor ruși de primul val al crizei economice, autoritățile nepermițând instalarea sărăcirii în masă a populației. S-au creat condiții pentru creșterea nivelului de trai

pentru zeci de milioane de familii, în condițiile dificile ale recesiunii economice globale, indicatorii macroeconomici sunt stabili, iar țara înregistrează o creștere constantă. Modernizarea anunțată a economiei, înnoirea sa tehnologică, a cercetării și învățământului, a industriei și agriculturii la nivelul mondial, sunt menite să soluționeze sarcinile prioritare ale țării, adică lupta împotriva sărăciei și îmbunătățirea calității de viață a populației. Reforma forțelor armate și realizarea programului de stat de înzestrare cu armament constituie, de asemenea, prioritatea necondiționată a următorilor ani. Au fost deja luate hotărârile necesare pentru trecerea la o armată de profesioniști.

Modernizarea presupune dezvoltarea unui parteneriat mai strâns între Rusia și

←
principalele țări și organizații internaționale. Rusia a intrat Organizația Mondială a Comerțului (OMC). O realizare importantă o reprezintă crearea Uniunii Vamale dintre Rusia, Kazahstan și Belarus. S-a extins considerabil piața comună de desfacere, s-a sporit comerțul și investițiile.

Federația Rusă participă activ la lucrările grupurilor “G8” și “G20”. Rusia este dispusă pentru o colaborare mai strânsă cu Uniunea

promovarea consecventă a intereselor Rusiei în lumea policentrică în curs de formare. Rusia urmărește întărirea securității la nivel mondial, renunțarea la confruntare, contracararea eficientă a proliferării armelor nucleare, a terorismului, amenințării drogurilor, creșterea eficienței acțiunilor colective convenite, bazate pe inviolabilitatea normelor fundamentale ale dreptului internațional, în special pe Carta ONU. Construirea încrederii între

și stabilitate, unde fiecare membru al comunității internaționale să se simtă confortabil, fiind sigur că celelalte state nu-și vor construi sisteme de apărare subminând securitatea vecinilor și a partenerilor săi.

Rusia este deschisă asupra unei cooperări amicale strânse și multilaterale cu România. Istoria seculară a relațiilor dintre țările noastre este plină de evenimente eroice, de lupta comună pentru eliberare și dezvoltare liberă. Federația Rusă este recunoscătoare soldaților noștri români, care au contribuit la înfrângerea fascismului. Apreciază preocuparea autorităților din România pentru îngrijirea memorialelor soldaților ruși. Desigur, au existat în istoria noastră și momente dificile, care fac până în prezent obiectul discuțiilor dintre istorici. Acum însă, Rusia se concentrează pe viitor, se străduiește să elaboreze o agendă pozitivă, printre care se află și completarea cunoștințelor insuficiente despre țările noastre la generațiile tinere de români și ruși, depășirea stereotipurilor și divergențelor, elaborarea unui program de măsuri concrete și punerea lor planificată în aplicare. Împreună putem face foarte multe pentru binele popoarelor noastre, în special în domeniile: economic, științific și cultural. Rezultatul tuturor acestor eforturi va duce cu siguranță la intensificarea dialogului dintre țările noastre.

A venit timpul ca Rusia și România - două țări puternice, având interese în regiunea Mării Negre, să-și intensifice eforturile de a construi relații moderne, independente, care să se bazeze pe prioritățile reale naționale ale ambelor țări.

Biroul de presă

Vladimir Vladimirovici Putin, Președintele Federației Ruse

Europeană, APEC, BRICS și cu alte asociații, dar este nevoie atât de deschidere, cât și de încredere din partea partenerilor săi.

Obiectivele politicii externe continuă să aibă un caracter strategic, și nu de conjunctură. Principalele priorități rămân pragmatismul, deschiderea, multivectorialitatea,

țări, promovarea principiilor de egalitate, parteneriat, solidaritate și responsabilitate reciprocă - toate acestea pot fi o punte pentru elaborarea unei agende pozitive în relațiile internaționale. Federația Rusă se pronunță pentru construirea unei asemenea arhitecturi moderne de securitate

Adresa redacției:

Strada Episcop Radu, Nr. 31, București, sector 2, cod poștal 020752

Colectivul redacțional:

Petre Ignat:

Director (tel: 0766746682)

Alexandru Voicu:

Redactor Șef (dalexvoicu@gmail.com ; tel: 0724387629)

Daniel Filimon:

Redactor

Cristina Ignatencu:

Design / Tehnoredactare

Contact redacție:

scanteiaasociatia@gmail.com